

Mircea Cărtărescu
Travesti

Panache

Albert Bonniers Förlag

Mircea Cărtărescu

Travesti

Översättning av Inger Johansson

Panache

Albert Bonniers Förlag

Det här är min själ, Rakel,
be för den.

Tudor Arghezi

Min vän, hur ska jag bli kvitt min chimär, mitt hjärnspöke? Du min förtrogne, min käre, du den ende som jag skriver för och någonsin har skrivit för, hur ska jag bli av med det här läppstiftet som är utkletat på mitt liv som på en toalettspegel och inte går bort utan bara biter sig fast och blir ännu mer utsmetat? Hur ska jag kunna kapa av det från hjärnan, de här lösbrösten, den slampiga kjolen, perukeåthävarna, manéren? Oron som håller på att tjockna till trög sirap i huvudet på mig, som tränger ner i näsbenet, i nackkotorerna, oron som breder ut något klibbigt skärt i bröstet, som om bilden av Lulu kom glidande ner över mig i utflutna färgstråk – som hos Dalí – gled som kattpissmink, sobelspermaparfym, suspekta ruttna djungelblommor och glansigt mascarasvarta ögon, och höljde mig hel och hållen, fortsatte ut på asfalten och bildade en pöl som slängde i väg en utlöpare mot en gatubrunn. Vet du om, Victor, att min ensamhet har en böld på sin vita hud och att den bölden heter Lulu? Vet du om att jag har kommit hit för att minnas huden hos flickan som alltid funnit en mörk vrå inom mig där hon kunnat sitta och vagga sin docka, och att nertill där hennes klänningsfäll vidrör lårets mycket lena, genomskinliga hud, där finner jag nu en ful böld som heter Lulu? Just nu snöar de mot villans stora blanka fönster. Jag har inte tänt lyset i hallen. Jag ser hur skymningen placerar sina fotografiska filter mellan mig och de snöhöjda tallgrenarna som andas invid rutan, tiger och sprider grå tystnad därute. Och den grå tystnaden tränger osmotiskt in genom glasmembranet och lägger sig i tjocka, transparenta lager, somliga grönaktiga, andra krämfärgade, men de flesta tungt grå och transparenta, i den stora kalla hallen. Jag gick på toaletten och stod som i trans och såg den tunna gula urinstrålen sakta spridas över porslinet. I halvdunklet kastade jag en blick i spegeln över handfatet och fick se ett ansikte i stillheten, kylan och ensamheten i det minimala rummet som är oändligt högt i tak, och det var faktiskt inte mitt ansikte utan ditt, käre Victor, du min ende vän. Du såg på mig, för jag kallade på dig, jag skrev dina initialer med fingret på spegeln över din bild efter att ha andats het andedräkt på den. Jag log, för jag tänkte att du inte drabbats av min sinnessjukdom, den som heter Lulu, eftersom det bara är den olyckliga flickan och jag som har sett den påkletade, svettdrypande styggelsen som den gången drog in min hand i sina skuggor. Och egentligen var det bara jag som såg den, hon kände den i huden, som vore hon idel ren, fjunig, känslig näthinna, och den outhärdliga uppochnervända bilden hade bildat en frimärksstor varhård i den. Din blick i spegeln, Victor, är blicken hos en vacker, stark, ärlig riddare utan vank och lyte. Jag stod kvar och betraktade dig tills luften i badrummet var mörkbrun och jag hade börjat huttra i min för stora pyjamas...

Jag steg in i det lilla stekheta sovrummet där bara bordslampan lyste och skar ut en rundel av ljus över mina böcker och papper, medan resten låg i tätt halvmörker. Jag öppnade den rödglödgade kaminluckan och betraktade länge fascinerad de gröna, gula och blåaktiga harlekinbrokiga lågorna som skamlöst dansade där inne. Jag stängde av gasen och släckte lampan. I fönstret dök månen upp rund, konturskarp och gnistrande på sin väg över den mörka himlen. Jag kröp ihop i sängen, drog täcket över huvudet och drömde. Jag befann mig i en mörkbrun vestibul i ett jättelikt hus med livlösa marmorsalar och monumentala trappor. Det var sent på kvällen och ljuset var släckt i den höga tomma vestibulen med fyrkantiga stenhällar till golv. Med byxorna nerdragna satt jag på en toalettstol av porslin mitt ute på golvet i det enorma rummet. Hur jag hade hamnat där kunde jag inte komma på. Jag såg på mina bara lår och lyssnade på den plågsamma tystnaden som drog runt i kylan. Då

öppnades en säkert fem meter hög dörr och fler och fler människor började komma in och bekymrat vanka fram och tillbaka under oavbrutet mumlande. Där satt jag på toaletten mitt ibland dem, hjälplös och skamsen, och visste varken vad jag skulle ta mig till eller hur jag skulle skyla mig. Somliga stannade upp och såg förfärat på mig eller började gapskratta. Snart myllrade det av folk i den ändlös lokalen och jag, som bara nådde dem till bröstet, satt kvar med nerdragna byxor, rodnande och stönande, med händerna för könet som hängde ner i den skitiga klosetten.

Nu är det morgon och jag ser dig i ögonen igen. Ordet som jag skrev i imman på spegeln i går kväll skymtar fortfarande, men bara om jag betraktar det från sidan. Jag stryker tandkräm på fingret och fyller i bokstäverna. Ensamheten bär inom sig fröet till vansinnet, även om man levt ensam hela livet även om man har anpassat sig till ensamhet och frustration. Ensamhet. Frustration. Jag går inte ut och äter, jag gör en kopp kaffe och försöker koncentrera mig, skriva vidare, hitta dig någonstans. När jag var liten fångade jag fjärilar, segelfjäril eller påfågelläga, och stack en nål genom den masklika kroppen, så som jag hade sett att man gjorde. Nålen tryckte jag fast i en kork och satt sedan i timtal och såg på hur fjärilen fortsatte att slå med vingarna och klamra sig fast vid korken med de sex trådliknande benen. Med samma grymhet och njutning ska jag fästa dig på det här papperet, Lulu, jag ska se på medan du grimaserar och himlar med ögonen, hur du flaxar med framvingarna av skam och paljetter och modellerar... Jag sätter mig vid skrivmaskinen, din tortyrbänk men också min, jag kan inte plåga dig utan att plåga mig själv, precis som man inte kan sätta skalpellen i sin egen böld utan att själv tjuta och fåka som en besatt.

Alltså: för sjutton år sedan... för helvete, nu ser jag hur årtalen stämmer överens – jag var sjutton år den gången 1973, och nu är jag trettiofyra. Alltså: för sjutton år sedan när jag var sjutton och befann mig precis i mitten av mitt liv (men hur kunde jag veta det då?) gick jag ut elfte klass i Cantemirläroverket. Jag var ännu ensammare då än jag är nu, när jag är väldigt ensam. Då var ensamheten min profession. Jag utövade den på Bukarests dammiga gula gator, i de gamla kvarteren som dittills hade varit okända för mig. Där drog jag omkring hela dagarna och läste dikter med hög röst, skrämde folk med min vansinnesblick, mitt bleka, asymmetriska ansikte, min spretiga fjunmustasch och mina spruckna, sönderbitna läppar. Jag letade upp riktigt gamla gula hus med fåniga högtidliga utsmyckningar, eller bisarra, rakknivssmala hyreshus som likt solur kastade skugga över ödsliga små torg. Ibland steg jag in i dessa gåtfulla hus, gick in i trappuppgångar som luktade gammalt och luktade fotogen, jag tog mig uppför smala spiraltrappor med små avsatser här och var, där någon bortglömd och halvvisnen fikus eller oleander stod och vände sina dammiga blad mot det gyllene ljuset från ett runt fönster. Jag gick ända upp till vindsvåningen och knackade på någon grön dörr som verkade ha höljts i spindelväv av bara väntan. Men inga vackra sorgsna storögda flickor öppnade för mig, utan nästan alltid gubbar eller sjafsiga hemmafruar. Jag mumlade något och gick ner igen, gick ut i det rofyllda solskenet som flödade över allt och alla, jag fortsatte gå längs gator strimmade av spårvagnsspår, gick djupare in i stadens obekanta områden. Skära hyreshus, scharlakansröda hyreshus, med balkonger stödda av atlasfigurer och medusor med gipsbröst gulnade av fukt, anlupna skulpturer som ingen längre lade märke till – jag famnade dem alla i min ensamhet, smekte deras avflagnade kinder, hjälpte dem att återfödas till en djupare verklighet i en metafysisk, skimrande atmosfär. För de tre lei jag varje dag fick av föräldrarna köpte jag mig en ostpaj eller lite

saft och gick vidare, medan jag mumlade åt de taniga träden längs gatorna, åt någon rund tidningskiosk, åt himlen som var blå som på en surrealistisk målning:

Ensamheten är som regnet,
från molnen stiger den mot skymningen
I morgnar som förlorar sig i fjärran
stiger den mot himmelen, sitt rätta hem,
och väl där sänker den sig ner mot stan...

Jag sa det högt och patetiskt med yviga gester och såg folk jag mötte rakt i ansiktet. Jag tyckte om ruinerna, de fallfärdiga husen, jag klev in i rum utan tak med naiva väggmålningar (fula smutsbruna palmer, bleknade blå bladstumpar, allt på vittrande puts, smulig, svällande och murken), rum där människor lämnat avföring i hörnen, även den petrifierad av tidens gång, rum med gula fyrkanter på väggarna där tavlor och speglar hade suttit. På golvet intill ett ärggrönt rör kunde det ligga en snaskig tilltufsad gul teddybjörn med ett glasöga hängande i en tråd. Klotrunda spindlar med långa trådar till ben satt orörliga på väggarna. Knubbiga grå maskar med två borst där bak kröp in i springorna och under putsskärvorna. På sådana skriande och kusligt ensamma ställen kunde jag bli sittande halvtimmesvis. Jag skrev något på den blåaktiga väggen med en kritstump eller en tegelbit. På kvällen gick jag hem igen och såg någon pytteliten becksvarv balkong avteckna sig mot en flammande mörkröd himmel. Det var hela mitt liv: dikter nerskrivna i skrivböcker, dikter deklamerade på gula gator och i mögliga ruiner. På nätterna kunde jag inte sova, jag steg upp och tittade på månskenet som flöt i vågor av ljus över det gamla Bukarest. Skiffertaken bredde ut sig som ett hav med blänk av popplarnas gula lågor. Det var en de meningslösa organens smärta, en det borttynande köttets smärta, en den ändlösa sommarens smärta. Den kvävde mig, den var som en förtärande kärlek utan mål, kärlek och trånad efter någon som inte fanns.

Juli månad förflöt som en feberdröm, dröjde kvar som en diabild av ett litet övergivet torg och ett förfallet hyreshus. I augusti åkte jag på läger till Budila med flera av de andra i klassen, och allt rymt i namnet Budila – *budă*, klosett, vidrig stinkande kloak, men också den gigantiske leende Buddha med slutna ögon och en nimbus av pärlor och eld. Jag har aldrig förstått vad som egentligen hände i Budila. Bilder och känslor finns kvar, men hur hänger de ihop? Verkligheten gled ut i dröm och hallucination. Sedan dess är mitt liv indelat i perioder med Lulu och perioder utan Lulu. Under de förstnämnda kom hela tiden huvuddragen i detta psykiska innanmäte tillbaka till mig, gav mig andtäppa och grumlade medvetandets klara yta. Jag minns raden av sanatorier där jag i min vita järnsäng under trista eftermiddagar gång på gång gick igenom det som hände på Budilalägret, hur jag låg och begrundade det som en mystisk, oförklarlig teckning... Genom fönstret såg jag mörka, snötyngda träd i skogen, förvridna av islagren på rutan... Lyssnade förstrött på musiken i radion... Irriterade mig på de andra på salen som gick omkring i pyjamas och röd morgonrock och kastade askar med Novotryptin i huvudet på mig eller ville att jag skulle vara med och spela kort... Och Lulu som såg mig rakt i ögonen med pupiller som sakta vidgades och drogs ihop, medan de överdådiga spretande slingorna i peruken fladdrade lätt i vinddraget under herrgårdens väldiga kryssvalv mitt i skallen på mig... Perioderna med Lulu kunde börja när och var som helst, på gatan eller när jag låg med en kvinna eller

satt vid skrivmaskinen. Svårt att säga vad som utlöste det, men i varje fall inte minnen eller direkta analogier med det som hänt på lägret. Snarare var det bilder utan mening: kyliga morgnar efter regn då jag gick mot den rubinröda solen som speglades i den våta asfalten och gjorde den rosa; vissa massiva gula byggnader... skevt ritade hopphagar på trottoaren... Då uppträdde otäcka fysiologiska fenomen – och jag blev förstås inlagd. Under perioderna med Lulu på diverse sjuksalar skrev jag min bästa saker, det vill säga berättelserna i *Flickor och jättar*, med sina egendomliga, magiska lekar, sin plastspännen om mjuka flätor och sina ofantliga kristallpalats med tusentals rum där Iolanda väntade längst in...

Så följde underbart normala perioder utan Lulu. Delia, hunden, Peugeotten, plikten att skriva fem sidor om dagen varje dag hela livet... De kilometerlånga listorna över brev som skulle skrivas, samtalen som skulle ringas, inbjudningar till symposier och rundabordssamtal, inlämningsdatum för artiklar och böcker. Semestervistelser i bergen, tandläkartider, utlägg... Författarrättigheter... Jag strök dem från listan efter hand som jag lyckades avverka dem... Sedan var det romanerna. Studera miljöer. Lägga upp kronologin. Finlipa berättelserna. Konsten att kombinera livssituationer. Personerna, var och en med sin psykologi... Herregud, vilken pina att behöva skriva en ny bok, åtminstone då och då. Aldrig har jag hatat någon så som överste Dionise Răduceanu som skapade mitt rykte och gjorde mig förmögen! En skitperson i en skitroman! Jag hoppas att jag aldrig blir färdig med trilogin, men det säger jag alltid under perioderna med Lulu...

Och här är jag nu mitt uppe i en av de mest akuta. När alla de gamla knepen har visat sig verkningslösa. Drack gjorde jag tills jag nästan fick bukspottsinfektion. Neurastheninet tog jag så många doser av att jag blev giftgrön i ansiktet. Jag låg två veckor på sanatoriet i Bușteni och skrevs ut därifrån mer förvirrad och vild än förut. Krisen hade som vanligt blossat upp hastigt. Jag var i stan, i Ghencea nära Militärmuseet. Det var klart och kallt den dagen när jag kom gående längs gator kantade av kala, rimfrostiga träd. Jag hade inget speciellt i tankarna när jag gick där och såg på de förfallna husen, kom fram till små torg med formlösa statyer mitt på. Jag försökte komma underfund med vad eller vilka statyerna föreställde, men min blick var dimmig efter allt skrivande... Rätt vad det var befann jag mig framför en massiv gul byggnad med tiotals fönster i konstfärdiga stuckramar och en stor svart port mitt på. Två kariatyder med ymnighetshorn i händerna stod och skavde på sin blanka rosa puts i kylan. Då kände jag det här hugget i magen, benen vek sig under mig och jag föll omkull eller om jag sjönk ner på knä. Jag hade varit där förut! Jag kände igen vartenda fönster och dess vilda blänk! Jag hade gått in genom den svarta porten! Nu kände jag huvudet sprängas i bitar, och jag sprang min väg och skrek tills allt svartnade runt omkring mig. Sedan dess har det gått mer än en månad, och det onda har inte gett med sig, rädslan är lika olidlig... Vad jag här försöker är det sista jag har att ta till. Jag klamrar mig fast som vid sista halmstråt vid tanken att jag kanske kan bli botad genom att skriva. Det vill säga så långt jag orkar reda ut det här trasslet, den här härvan av inälvor, den här genombrutna mandalan jag har i hjärnan. Om nu skrivandet som det sägs är en terapi, om den kan bota, borde den kunna göra det nu. Jag ska smeta ner sida efter sida, jag ska använda pappersarken som gasbinda och väta dem inte med bläck utan med varet från mitt urgamla sår. Kanske allt till sist hamnar där, och jag töms på giftet ju mer vardrypande och bacillkryllande sidorna blir.

Jag avbryter mig här och går och äter. Hoppas hjärnan kommer att kännas mindre trög i eftermiddag och att jag ska kunna behålla distansen till det som händer. För jag var i Budila en vecka

den gången, hade aldrig varit utanför Bukarest förut, och det är väldigt svårt för mig att inte skriva en apokalyptisk dikt utan en något så när sammanhängande berättelse.

Tillbaka i det ödsliga akvarium som den är, den här villan i Cumpătu som bara rymmer sina kameleontskiftande dagar – nu gyllene, ljusare eller mörkare allt eftersom molnen skuggar kurorten och suset som kretsar mellan möblerna. Jag låser upp dörren till rummet och sveps i värmen från kaminen som jag låtit stå på. Samma tallgren slår mot rutan, grå och liksom full av liv, spänd och säker på sig själv. Men jag drar för gardinerna och tänder sänglampan, för livet har ingenting att göra med det konstlade på papperen framför mig, det som måste upphöjas och värnas. När jag som barn gick på cirkus tyckte jag inte om vare sig djuren eller clownerna, men kunde bli galen och uppfylld av ett dovt behag, som fick benen i kroppen att smälta ut i färger, inför en flyktig purpurviolett, intensiv gnistrande grönbå skiftning i en ryttarinns eller trapetskonstnäs paljettbeströdda dräkt. Jag samlade på stanniolpapper från chokladbitar för de otaliga färgskiftningarnas skull, de gröna och rosa tonerna som inte var färger utan ren känsla, rena själstillstånd. Och var någonstans var det jag en vinternatt med snöstorm i en fönsteröppning för ett ögonblick fick se ett flickhuvud med pudrade kinder, brutalt målade läppar och gnistrande ögon? En mycket kortklippt flicka som skrattade åt stormen och i ett moln av imma stängde fönstret igen. Det är ett vagt och ändå ytterst varaktigt minne som jag inte hittar konturerna till.

Tidigt en frostnupen morgon med sparvkvitter och gyllene trädgrenar samlades vi under en basketställning och ställde oss att vänta på bussen som skulle köra oss till Budila. Skolkamraterna som jag i dag minns med ett leende och en smula nostalgi – liksom jag minns hela denna rockens och hippiernas bisarra epok med kassetbandspelare och vilsna revoltörer – dem var jag rädd för då. Jag uppfattade dem som en fientlig hydra eller ett ockult sällskap som jag aldrig skulle få vara med i. Deras dumhet och vulgaritet äcklade mig, och jag begrep inte att det bara var den tidens stil eller att de bakom sina bortklemade grabbfasoner bara var eviga småpojkar, formlösa och förhärjade av hormonernas syndaflod, och att de allesammans på löpande band så småningom skulle komma ut som seriösa och ansvarstagande ingenjörer, ekonomer och tankbilschaufförer. Men mig skulle det inte bli något av, även om jag såg mig som mänsklighetens absoluta slutprodukt. Jag var en andens människa de var köttets. Jag var den som läste och skulle skriva texten som skulle ersätta världen, de var lyckliga, vegeterande idioter. Det som plågade mig mest var att jag, trots den enligt mig totala, våldsamma och ogenomträngliga motsättning som rådde mellan oss, inte var i stånd att förakta dem. Det överlägsna leende jag visade upp för dem blev alltid skevt, för behovet av kärlek och djurisk värme lät sig inte kuvas, det pinade kroppen och gjorde uppror i medvetandets källargångar. Och denna morgon inför avfärden till lägret stod jag för mig själv och övade på min äckelgrimas, fullkomligt ignorerad av de uttråkade kamraterna som stod i grupper och väntade på bussarna, medan de retade varandra för de moderna, iögonenfallande kläder som de bar nu i stället för sina gamla skoluniformer: utsvängda denimbyxor med nitar och fransar, skjortor uppknäppta långt ner på bröstet, minikjolar och klumpiga foträta skor. Somliga stod och sjöng på de obligatoriska fräcka visorna som fyllde mina tonår med ett tjockt lager skit i öronen, visor som jag än i dag minns som motbjudande hymner till den där vulgärt glittrande, oskuldsfullt vidriga världen. Andra stod bara och snackade med händerna i fickorna eller hoppade upp och hängde i de gröna stängerna på basketställningen. Där stod

Savin, en lång och mager och geniförklarad Salingerfigur som hade fått högsta poäng i ett intelligenstest vi hade gjort i kemisalén, ett antal kort man skulle fylla i i logisk ordning, ett test där jag var sämst eftersom jag hade nöjt mig med att i marginalen på varje kort skriva en versrad av Tzarur dikten med fiskarna som kommer hem med sjöstjärnor i händerna. Han är en mycket intelligent idiot, Savin. I dag hade han på sig en sorts tunn polotröja som gjorde att han såg intellektuell ut, ja som en författare, särskilt som han stod med ena handen i byxfickan och diskuterade med Fil (Felicia som jag har ett romantiskt foto av någonstans i en låda), och det handlade förstås om Schopenhauer, och han talade just om för henne vad *Världen som vilja och föreställning* heter på tyska. Fil liknade Mireille Mathieu och såg till och med ut att hänga med. Michi stod och såg på dem medan hon nynnade på "Goodbye papa, don't cry for me" och såg ut som ett syndigt rådjur, och Manix stod förstås och tittade på Michi. Om Manix redan såg ut att vara trettio – jag såg honom nyligen och då såg han ut som femtio – så verkade fotbollsspelaren, pingisspelaren och poeten Papa inte ens ha fyllt femton. Jag säger poeten eftersom han hade ett skrivhäfte med minnen och veckotidningsurklipp, där han varvade citat av de mest skilda diktare med sådant som han hade knåpat ihop själv. Alla höll sig med liknande "orakler", pyntade och målade som zulumasker, där de skrev ner funderingar eller egna fyrradningar, eller försökte besvara de stora livsfrågorna och radade upp schabloner som redan idisslade av tusentals nöt, för vilka kärleken givetvis var "en roman som slutar där den börjar" och livets mening "att följa sitt eget huvud och använda det in i det sista"... Sidorna var fullklustrade med filmstjärnebilder eller bilreklam mellan dikter som de hittat någonstans och skrivit av, och ibland kunde man till sin förvåning bland all kitsch finna fragment ur någon Rilkesonett eller Nervals "El Desdichado" i sin helhet. Under en bild av Nadia Comaneci...

Lutad mot räcknet till längdhoppsgropen i sällskap med den färglöse flinande Angeru stod Papa och sjöng "Upp arbetare, gå framåt / på den stora segerns väg" med en improviserad manisk refräng som löd: "Upp, upp, kör den upp" och fick de andra att vrida sig av skratt. Buzdugan som ända sedan nian hade haft grönaktig skäggväxt stod med ryggen mot basketställningen och bläddrade i en avantgardistisk engelskspråkig rocktidskrift full med bilder på AC/DC. Runt honom stod sju åtta stycken som var indignerade över att Queen blev totalsågade i artikeln som Cici var i färd med att översätta för dem. Deras musik kallades *muzak* och de själva *faggots*. Särskilt oförlåtligt var de vita sidenskjortor de uppträdde i på konserter, vilket enligt artikelförfattaren var höjden av borgerlig konformism. En tjej med pannan full av kvisslor försökte vända blad medan hon stod och läste på baksidan. Ett stycke därifrån stod den vackra, snälla, rena Clara i sin ulliga karamellrosa mohairjumper. En liten flicka med tunn glasartad hy och klarblå ögon, en som ingen kunde se växa och vara på väg att bli kvinna. "Oroa dig inte, hon hamnar också i säng med nån till slut", kunde en och annan mumla på kvällslektionerna med praktiskt arbete, medan han stod och såg på hur hon stack in en skruvmejsel i ett impedansrelä (som vi senare fick kasta) som om hon särade på blombladen i en ros för att komma åt ståndarna. På ett stängsel övervuxet med åkervinda lite längre bort satt Titi, även kallad Titina, med sina djupa ansiktsveck och liknade den unge Voltaire. Killarna började spela fotboll med en tom leverpastejask, tjejerna stod och pratade i ett hörn och spred parfymdoft, och själv stod jag sorgsen, orolig och obemärkt och läste vidare tyst för mig själv:

Det regnar denna skymningsstund

Som alltid kände jag mig utstött ur kamraternas värld. Jag hade vant mig vid tanken att det för mig inte kunde finnas mer än en framtid: ett vindsrum med en stol, ett bord och en säng där jag skulle ruttna bort under resten av mitt liv – som skulle bli kort, högst fyrtio år – skrivande på en ofärdig, oläslig roman som skulle påträffas efter min död, ligga intill mig och stinka lik men innehålla Allt, hela sanningen om existensen och icke-existensen, hela världen med alla dess detaljer och all dess motbjudande mening. Detta drömmeri där jag såg mig som hypergenial totalförfattare, den som skulle riva ner kosmos och ersätta det med en bok, var ryggraden i mitt liv. För att få skriva den boken kunde jag ha låtit mig flås levande och med min fortsatt levande hud, med blodkärl, nervtrådar och svettkörtlar bundit in det allomfattande verket. Kväll efter kväll kunde jag ligga hopkrupen i fuktiga lakan i mitt rum mot Ștefan cel Mare-boulevarden, medan väggarna blev röda av den nergående solem och jag i fantasin vände blad i den bländande boken. Jag föreställde mig tabeller över förbindelser som kunde finnas mellan stjärnbilder på himlen och halvådelstenar i jordens djup, mellan människokroppens organ och de svulstiga namnen i Gothakalendern. Jag relaterade steg för steg, ögonblick för ögonblick mänsklighetens historia till historien om mina fattiga sjutton levnadsår. Jag skulle avslöja denna världens furstes fantastiska sammansvärjningar i underjordiska palats av marmor och porfyr, och skildra en domedag som skulle slå ut som en nejlika och dra med sig pirater och malteserriddare, bororokrigare och hitlerister, änglar och utomjordingar i ett totalt krig. Kärlekshistorier skulle löpa ut och in som rokokogirlander i den slutliga uppgörelsen, och hur olika de än var skulle allesammans smälta samman i en mystisk, oändlig arketypp, ett filigran över hela boken *Världens vackraste kärlekshistoria*, det ultimata oändliga mysteriet där Prinsessan-Ägget smälte samman med Prinsen-Spermien i ett exploderande gudabrollop. Detaljerna tog mig febriga drömska timmar att tänka ut. Ibland lyftes jag av någon enorm kraft upp från sängen och fördes med sängkläder och allt bort till skrivbordet, där jag grep reservoarpennan, satte pennspetsen mot papperet och blev sittande i lakanet som i en toga. De purpurröda stråken på väggarna blev mörkbruna, och över Bukarest steg månen upp, spårvagnarna skramlade gnisslande förbi nere på gatan medan jag satt kvar och som hypnotiserad betraktade guldgnistan på pennspetsen. Jag frågade mig vilken bokstav Boken borde börja med men vågade inte skriva någon på det mörka papperet...

Självfallet fäste jag den gången ingen uppmärksamhet vid Lulu som ändå skulle komma att bli en axel i mitt liv, precis som larverna med antenner och småben är en axel i fjärilens liv. Och (nu far denna bisarra tanke genom huvudet på mig, när jag ser hans ansikte för mig och det har något demoniskt över sig, men också något harmlöst – en skrattretande demon, en clownlik avgrundsängel) som faktiskt skulle kunna vara en minnesprojicering av något ännu djupare och ännu avlägsnare, ett ännu hemligare, ännu mer förbudstygnt rum inom mig. Det slår mig att det är alltför lätt att finna tillbaka till händelserna i Budila, alltför lätt kastas de i ansiktet på mig av det undermedvetna som jag lärt mig ifrågasätta därför att det är så otroligt slugt. Där i djupet finns hemliga tunnlar mellan husen mitt medvetande, mellan rör och mångfärgade kabelknippen, kanaler med illaluktande vatten, fullt av hjärnans utsläpp. Där finns förhørsrum och underjordiska bordeller och rum där ingen har varit. Och jag är ensam i hela stan därovanför, är dess ende herre och ende fiende.

Lulu hade gjort entré tillsammans med den vansinnigaste typ jag någonsin sett, Bazil, med

uppspärade ögon och ett fuktigt hångrin, en tokig bråkmakare vars hela tillvaro bestod av svinaktiga visor, skämt om handikappade och sexskryt. De kom arm i arm och tog genast tag i var sin tjej och började dansa en passionerad tango, kind mot kind och med armarna utsträckta framför sig. Tjejerna höll på att gå åt av skratt.

Kan väl hända jag inte har råd med peruk,
men i stället så har jag tidernas...

skrek Bazil och grimaserade groteskt, varpå de andra fyllde i med en mun och på rent fanskap.

Med på bussresan var också tjejer och killar från ett par andra gymnasier. De gjorde inte annat än sjöng och skrek för full hals, grövsta tänkbara visor som jag inte alltför ofta hade haft tillfälle att höra. Jag satt på ett galonsäte bredvid Savin som log överlägset och overseende, och bredvid Clara som var den enda i vars ansikte man såg avsmak. Lulu hade lagt beslag på solistrollen längst bak. Han gästade som om han på något vis ville kompensera sin kortväxthet och sin fräcka hackspettsuppsyn:

På vägen kom en häst och vagn
och nertill var det nåt som hängde.
Var det skakelen som svängde?

Och kören svarade extatiskt:

Nej, en skakel den står still!
Hängde selen ner där bak?
Nej, den här var inte slak!
Var det ett ben på Blacken?
Nej, det nådde inte backen!

Till slut stod Lulu upp och skrek, röd i ansiktet av ansträngning:

Gröna strå som spira må!
Det var hästens egen stake
som stolt han bar, vår hästekrake!

Hade vi haft en författare med oss som skrev böcker om blyga, idealistiska ungdomar, skulle han ha glömt sin läxa om Makarenko och kastat sig av den fördömda bussen. En kille i pullover med hål på ena armbågen och en gitarr full med klisterbilder började för full hals skråla en parodi på en folkvisa och slog på strängarna tills de blev dubbelt så långa, och de andra föll in som en slavkör i sången:

Jag steg av tåget på station,
var nödig bortom all reson
Men där var ingen toa fri.
Jag hävde upp ett ramaskri.

I dag framstår tjejerna från den tiden som renhjärtade små kattor, men den gången vågade jag inte se någon av dem i ögonen. Några hade redan tänt cigaretter och satt och gapade för full hals utan att hoppa över ens de grövsta orden. För att slippa höra eländet koncentrerade jag mig på landskapet utanför fönstret. Slätten sträckte sig platt som en pannkaka ända till horisonten, med enstaka skogspartier här och var, sädesfält, solrosodlingar, majs som stod och torkade i augustisolen under de enorma blekblå himlen. En och annan lantarbetare kom gående på en stig med sin kvinna i släptåg. Andra stod och arbetade långt ute på någon åker, så djupt nerböjda att de nästan slog pannan i jorden. Ibland åkte vi igenom någon dammig by där stadsklädda barn stod och tittade vid grindar, där små hus skymtade fram mellan kvitten och körsbärsplommon, och där bykrogen mitt i var packad med fyllon... Lanthandeln med några damejeanner i fönstret låg mitt emot bykyrkan med plåttak, båda tillbommade och avskilda innanför var sin grusplan. Då och då mötte vi en cyklist som trampade på med baskern nerdragen till ögonbrynen. När vi kom ut ur byn bredde slätten ut sig igen på båda sidor i fjärran syntes blånande höjder och spridda silor och vattentorn. Vi körde om smutsiga hästar som drog kärror lastade med plastdunkar och tomflaskor. På kuskbocken satt en zigenare och sov under sin hatt med tömmarna hängande i en slapp solbränd hand.

När vi kom till de mer höglänta trakterna glesnade byarna ytterligare och fruktodlingar, vinodlingar och lertäkter till tegelbruk dök upp. Bostadshusen var i trä, vackert målade i blått eller ockra, eller i den färg som åldrat omålat virke får. Någon gång blänkte en kyrkogård till med sina stenkors i solen på någon sluttning omvärd av vindor och bin... Molnen kastade skuggor på kullarna i hundratals gröna nyanser... Men jag klarade inte av att gå helt upp i det torftiga landskapet, för av och till avbröts visorna i bussen av gälla tjut: ”Men sluta då, för fan! Sluta har jag sagt!” Varefter den fasthållna, kittlade tjejen satte händerna för öronen och gallskek. Visorna återupptogs genast med ännu större kraft:

Super du så är du dödens,
avstår du så är du dödens.
Super du, sup titt och tätt,
om du dör, så gör det mätt.

När vi kom upp i bergen övergick man till Claras – och min – lättnad till lite anständigare sånger som jag kände till. Det var reklamsnuttar med refränger som:

Upp ur kistan, inget fjäsk!
Läge för en Cicoläsk!
Cicoläsk förnyar kroppen!
intill allra sista droppen!

Och:

Gör som gamle kejsar Nero
tvätta arslet ditt med Dero

eller ”Vi har strumpor för kvinnor med hål”, ”Vi har skor för herrar med breda tår”. Vår buss och de andra körde nu genom trånga dalar mellan lavklädda klippväggar med porlande rännilar. Där låg semesterorter med kringspridda rosbevuxna stugor, och på de omgivande bergen växte granskogen all tätare, som mossan på mörk och fuktig sten. Ett nunnekloster... en dunge vid vägkanten med en betande fet ko som leddes i band av en liten flicka på högst fyra år... överhettade minibussar som körde om oss på den oljefläckade asfalten... och killarna och tjejerna som sjöng vidare på sin ändlösa repertoar om Carolina och Mița med cykeln och blonda zigenerskor med stenhårda bröst... Och så vidare, och nya vitsar och fler visor ända tills bussen bromsade in på den stora gårdsplanen i Budila. Vi klev av och sträckte på oss för att bli av med stelheten efter alla timmarna i bussen och såg oss omkring. Solen stod fortfarande högt på himlen, det luktade gran och kåda som sipprat ut och vitnat i sprickorna i barken.

Där låg herrgården. Jag blev lycklig och upprymd när jag fick se den, för det var inget mindre än en av mina hus i Bukarest, hur det nu hade hamnat här, och ett bevis på att ensamheten följde med mig. Kanske hade det massiva symmetriska rosafärgade huset med sin dubbeltrappa, sina statyer och kupoler natten innan lösgjort sig från sin grund i Bukarests labyrinter, gammalt och murket så att det var lätt som en hallucinogen gas, stigit som ett fantastiskt luftskepp och svävat över mörka skogar och glittrande bäckar med sina rör och elkablar hängande under sig som brännmanetens trådar och till slut landat mitt i denna vanvårdade park där det nu låg med fönster som glimmade gult som natriumlågor. Den öppna platsen som måste ha legat framför hade också följt med, men här förvandlats till en oval damm med en anlupen kopparstaty mitt i och stora feta fiskar (som jag skulle komma att studera varje kväll) i samma färg som det grönaktiga slammet på botten. Men precis som jag trodde var alltihop, medusorna och atlasfigurerna i gips, bara en fasad, en kuliss, för när vi blev anvisade sovplatser var det i vanliga sovsalar med tio sängar i varje, alltigenom förnuftigt och funktionellt. Tjejerna på nedre botten, killarna en trappa upp och småungarna från grundskolan, som också var med, två trappor upp. Så var det middag och därefter fick man bekanta sig med omgivningarna, spela fotboll eller sitta i grupper kring någon med gitarr. Den kvällen låg jag ensam i sovsalen och försökte läsa i ljuset från den nakna glödlampan i taket. När jag låg där och lät blicken följa raderna men var yr och okoncentrerad, brakade plötsligt musiken lös någonstans i en annan sal. Diskoteket hade öppnat. Killarna på min sal hade klätt upp sig för det. Jeans var på den tiden fortfarande något sällsynt, men man hade väldigt utställda manchesterbyxor och någon sorts underliga segelduksbyxor som var så styva att man inte kunde sätta sig i dem. Rutiga ”cowboyskjortor” var höjden av elegans. De hade frågat mig om jag inte skulle följa med men brydde sig annars inte om mig. Och i skolan var det diskotek varje lördag, men för min del gick jag bara rakt igenom gänget som dansade i vestibulen, för på lördagskvällarna gick jag på läsecirkel i ett av klassrummen. (Vi höll mötena i den närmast konspiratoriska belysningen från en läslampa som fick oss att se ut som besjälade lik, sju åtta gulblekta typer som läste poesi med rockmusik och ihållande larm i bakgrunden. Sedan gick vi ut igen genom diskotekgänget utan att kunna värja oss mot känslan av förödmjukelse och skuld.) Första kvällen i Budila läste jag några tiotal sidor i Kafkas *Förvandlingen* med Suzi Quatro och hennes ”Sticks and stones may break my bones / But you gotta take my rock and roll” som oavbruten radiostörning. De andra kom uppeldade tillbaka med jämna mellanrum för att vila sig och korsade sig när de fick se att jag redan hade pyjamasen på. De hade lagt ihop till lite billig konjak som de nu drack medan de

pratade om tjejerna, om vem som var snyggast, och vilka tuttar Mälina hade och om Marianas röv och hon den lilla som flinade... ”Liten är hon men går att lyfta...” ”Grodor är också små, men de kan gapa stort...” En lång typ från Lazärgymnasiet hade redan blivit alla tjejernas idol. Honom svor de beundrande över: ”Fan, har ni sett hur hårt han håller om dem, och så har han alltid ena handen beredd att stoppa innanför behån på dem...” ”De svimmar ju av när han bjuder upp...” ”Fast såna långa typer klarar visst inte av det när det gäller. Som svenskarna, högst en gång i veckan, efter vad man har hört annars får de använda fingret eller...” Och så var det någon som började berätta om en svenska eller danska som han hade legat med i somras vid Svarta havet. Så tog de en klunk konjak till och kastade ett öga på mig igen: ”Och där har vi en skötsam typ, ingen sån som vi, som jagar tjejer hela dan...” Och sedan gick de tillbaka till dansen. Värre blev det när Bazil steg in som ett fyllo på en kabaréscen och sjöng ”What’s a nice kid like you / Doing in a place like this?” och började hojta när han fick syn på mig: ”Men Victor lille, händerna ovanpå täcket! Tror du inte jag såg dig? Men ut till tjejerna nu, pappas lille Victor!” Eller Lulu, som kom instörtande med en cigarett i mungipan och började leta efter något i nattduksbordet, och så for ut igen. Ett par gånger var det en tjej som stack in huvudet: ”Uuursäkta!” Och i högtalaren sjöng en varm röst om ”the summer of nineteen sixty-nine”.

Vilken egendomlig blandning av förakt och kryperi jag hyste för dessa sublimt imbecilla som vaggade sina flickor i färgflimret i diskotekssalens mörker! Jag hade så gärna velat vara där jag också haft en flicka som vilat sitt huvud och sitt doftande hår mot min axel, en som viskat fånigheter i mitt öra och jag i hennes medan vi stått och vaggat med armarna om varandra, en vars örsnibb och glittrande örhänge jag hade fått kyssa och vars varma hud i midjan och det sammetsmjuka lagret innanför jag hade fått känna under mina händer... Jag hängav mig åt den billigaste melodram ända tills jag plötsligt kom till besinning och vansinnet inne i huvudet började om igen: jag hade inte rätt att spilla tid på sexuella riter eftersom jag skulle bli författare, jag var tvungen att fullt ut genomleva min olycka, vindsrummet med stolen – min framtid var bordet och sängen och de hundrafemtio böckerna jag skulle läsa varje år. Fram till dess jag fyllde trettio var jag tvungen att bli allt eller inget. Priset var ohyggligt, det visste jag och det grubblade jag i timtal över. Jag var Leverkühn, jag var Lovecrafts gengångare, jag var Roderick Usher, han som hade murat in sin syster under trappan i ett mörkt rum (och min egen syster hade kastat sin trasdocka i ett hörn och stod nu och bankade med knytnävarna på dörrens murkna rödmålade trä)... När ännu en flicka stack in huvudet genom dörren minns jag att jag spände ögonen i henne med ett ”bittert” leende och började deklamera som en andra klassens skådespelare:

Med viljestyrka stark som stål
är nu min lusta övervunnen.
I djupet av din själ, i sömnens bål,
min usla själ blir aldrig funnen.

Jag steg upp ur sängen och rusade fram till spegeln ovanför tvättstället, för jag hade fått tårar i ögonen och ville se mig själv gråta. Jag visste att Baudelaire hade gjort så. Jag såg mig stå där liten och svartmuskig med mitt smala ansikte, utan tillstymmelse till självfullhet i blicken. Jag andades på spegelbilden och skrev på glaset precis som jag gjorde varje dag, som i en dagbok utan minne:

I kväll har jag gått runt några gånger i den stora hallen som nu börjar bli lite uppvärmd, eller snarare fylld av en mycket utspädd röklukt från den krämfärgade gaskaminen som står och surrar i sitt hörn. Jag förde handen över de gamla udda möblerna, över de skimrande ytorna i mörkret dit bara några tunna månstrålar når. Mörka speglar, mörka tavlor, en trappa som leder upp till andra våningen... En stor teve där knappar fattas, en apparat som jag inte vet om den fungerar och aldrig kommer att få ve om det inte kommer någon mer hit till villan. Jag snor runt, gör piruetter, ropar högt och allt förblir lika orörligt, tigande, susande. Jag går in på mitt rum, stänger av kaminen och kryper ner i sängen. I det fullkomliga mörkret ligger jag med öppna ögon och tänker. Hur ska jag bekämpa min chimär? Denna drake av bengaliska eldar som reste sig upp och tjöt i mitt blygt tillbakadragna tonårsliv. Den regnbågsskimrande kniv som lätt och sadistiskt förts in till hjärnstammen och skilt mina båda hjärnhalvor åt. Victor, du är ren och förandligad, medan jag som du så väl vet inte kan möta din stadiga blick. Jag går försiktigt vidare i berättelsen, därför att såret är djupt och smärtan sticker till i de banalaste detaljer i det här spelet där man inte kan reglerna och inte vet vad som är viktigt och vad som är trivialt.

Jag tänker på vad jag ska göra i morgon och frågar mig om jag ens kommer att kunna se det lilla jag skrivit tidigare på dagen (för det är det dunklaste jag någonsin har gett mig på). Jag tänder lyset och noterar detta liggande i sängen tyngd av en underlig trötthet i hela kroppen.

Men herregud, vad *är* det som händer? Nu sitter jag vid skrivbordet igen. Jag klarar inte av att hålla tillbaka paniken, hjärtklappningen... Har gåshud på armarna. Darrar när jag skriver, kratsar i själva verket ner över sidan, men måste skriva för minnena far genom huvudet som smärtsamma blixtar och har gjort hela dagen. De slocknar så snabbt att jag inte hinner uppfatta mer än själva känslan, men de kom i ett outhärdligt utbrott just som jag skulle somna. Reaktionen i själen och kroppen blev våldsamt. Jag vet inte vad de här bilderna vill säga, men de har fullständigt tagit musten ur mig, och jag orkar minst av allt beskriva dem i deras obeskrivlighet. Egentligen *såg* jag inte bilder utan en stor känsla eller ett stort ljus, precis som man egentligen bara ser själva brasan, hur många chimärer man än uppfattar i lågorna. Det var som en gammal flimrande film körd på en urtida projektor. Diffust sepiabrunt ljus med återkommande darriga vertikala ränder, fläckar och sicksackmönster. Jag såg ett rum där ektoplasmaliknande figurer skymtade bland möblerna. De rörde sig sakta framför den orörliga kameran som bleka fiskar i en bassäng, som i en underlig obegriplig pantomim, något som utspelades i ett okänt fönster. På mattan på golvet satt en liten flicka och smekte sina dockor som hon radat upp på sängen bredvid. Det måste ha varit min syster strax innan hon dog. Jag kände igen henne från det (likaså sepiabruna) foto som mamma hade liggande i den scharlakansröda handväska där hon hade sparat gamla intyg och småsaker. Fotot hade jag råkat hitta bland id-kort, försäkringsbesked och kvitton en gång i tonåren när jag hade glömt – eller bara vagt kom ihåg – att jag hade haft en lillasyster. Mamma har aldrig velat tala om när hon var född eller var hon ligger begravd, trots alla mina frågor... Hon sa alltid emot sig själv, vecklade in sig i förklaringar och slöt sig så småningom i en vis tystnad. Här pratade min syster oavbrutet, hennes flätor glimmade när hon livligt vände och vände på huvudet, men inget ljud hördes frånsett projektorns svaga knattrande. Rummet kände jag igen: jag var tillbaka i min barnkammare. På golvet delar till en byggsats: små cylindrar, pelare, prismor,

koner. Och bland dem låg spridda öglor av svartvit framkallad film.

Och borta i ett hörn står ytterligare någon, nästan utsuddad i den bleka glöden i spegeln inne på toaletten. Först när figuren rör sig blir den synlig men då bara som blänk och särdrag: hårets sträva textur, ett öga med illvillig blick, en putande kind... Det är en främmande pojke som reser sig, kommer emot mig, lägger armen om mig och viskar något i mitt öra. Jag lösgör mig och skriker ljudlöst, medan min syster som också rest sig upp oroligt åser det hela med armarna utmed sidorna och halvöppen mun. Jag rusar mot dörren medan den andre vädjande sträcker sig efter mig och skälvtill samtidigt som den bleknade repiga filmen.

Och när filmen (eller mina näthinnor eller hjärnhinnor) brister och efterlämnar en hjärtslitande sorg i bröstet, dröjer den okände pojken kvar på den tomma bländande filmduken och under några ögonblick måste jag uthärda att se det rakt framifrån i hans ansikte, Lulus vilda fuktiga omisskännliga flin.

Papperet är fuktigt av min handsvett. Jag orkar inte längre. Men jag har kommit hit till Cumpātu fast besluten att en gång för alla sätta punkt för det här. Att stå emot vilken blick som helst. Att komma helad ur den här psykiska kampen, eller också inte alls. Jag går och lägger mig igen om en liten stund. Gode Gud, om jag bara kunde hålla ut!

Jag ska hålla ut, för de här bergstrakterna är visserligen ödsliga men de tycks föra samman händelserna, släta ut dem sinsemellan, suddar ut (de osäkra) gränserna mellan vårt eget medvetande och det större medvetande som omsluter oss. Knappt hade jag släckt ljuset i går kväll förrän jag leviterade i ett hypnagogt drömmeri och hörde ljud. De kom nerifrån golvet, från ett rum nere i villan källare. Där låg en man och en kvinna sammanslingrade i en säng och penetrerade varandra, bet varandra. Jag såg dem tydligt för min inre syn och hörde kvinnans ihållande ljudliga stönanden stegvis och kulminera i njutning och vansinne, liksom mannens mörka grymtningar. Ord växlades, böner och befallningar avlöstes av dova slag. Jag såg nästan scenen med egna ögon: den utspelades i ett rödaktigt ljus i en säng där täcket låg undanförest i en halvcirkel nere vid sänggaveln. Kvinnan hade brunengomskinligt hår som nådde ner till midjans muskelrelief. Hon stod på knä med lyftad överkropp, och mannen höll henne bakifrån med ena handen över högra bröstet och den andra ner mellan benen på henne så att fingertopparna nådde ut under motsatta låret. Han var rödare i skinnet än hon och stötte av alla krafter. Hon lutade huvudet bakåt så att huden på halsen tånjdes ut, kindmusklerna spändes och tungspetsen löpte hastigt mellan de blottade tänderna. Mannen drog sig ur henne, vände på henne, knuffade ner henne på rygg och trängde in i henne igen. Han drog henne hätskt i håret. Slog henne i ansiktet. Hon bet honom lika hätskt i hakan, varpå han intensifierade sina rörelser och stötte allt våldsammare mellan hennes böjda knän. Helt plötsligt slog han henne på skinkorna och låren. Så drog han sig ur igen, grep henne i armen och ställde henne upp i sängen. Där trängde han igen in i henne bakifrån, kramade bröstet, smekte höfterna och skinkorna. Hon förde ner handen mellan benen och kände könens sammansmältning flöda över fingrarna. Jag låg med slutna ögon i mörkret och föreställde mig det, försökte låta bli att andas och höll tillbaka bultandet i tinningarna för att inte missa något av det som försiggick några meter under mitt golv mellan två nakna kroppar bland skrynkliga våta lakan. Det var som om all substans i universum hade reducerats till absolut mörker med en ensam lysande kub mitt i, där två kroppar smälte samman, tätt omslutna av ett medvetande

som uppfyllde mörkret, lyssnade och iakttog. Det utspelades inte i källaren utan inuti mitt medvetande och hade kanske gjort så i alla tider. Och nu när kvinnan slutat stöna efter ett hest klimax och båda låg på rygg och blundade utmattade och svettdrypande med armen över ögonen, kunde jag betrakta rummet mer avspänt i min fantasi. I ett hörn fick jag se det som jag hade räknat med att finna där: en ful trasdocka med anletsdrag ritade med kulspetspenna. Där låg den och såg blint upp i taket.

Jag somnade och drömde att jag och min syster hittade några gamla filmrullar med negativbilder i en byrålåda. Hon drog ut dem så att de blev halvmeterlånga blanka stavar, trädde dem över ena handens fingrar så att de blev rörformiga halvgenomskinliga klor som hon hotade mig med och krefsade mig med i ansiktet. Jag uppfylldes av en torr häftig skräck, ville ut ur det välkända rummet och slog upp dörren, men i stället för att komma ut i den lilla hallen kom jag in i en korridor med fuktdrypande flagnande väggar. Längst bort fanns en mycket smal spiraltrappa i trä. Jag rusade genom korridoren med systemen i hämlarna, kastade mig uppför trappan och tog mig pustande och flämtande ända upp till en kvadratmeterstor avsats med en enda röd dörr försedd med ett litet fönster. Just som jag hörde stegen komma efter mig i trappan slet jag upp dörren och tog sats för att störta in i någon korridor. Men det enda som fanns där var ett eländigt litet wc med smutsspår av fingrar på väggarna och stank av gammal urin. Resignerat lade jag på dörrklinkan och satte mig på wc-stolen, medan knytnävsslagen dundrade mot dörren. Och klinkan gled upp mer och mer inför mina skräckslagna ögon...

(Detta skrev jag i morse efter att ha klätt på mig och städat i rummet, eftersom jag inte står ut med att sitta och skriva i ett rum där inte böckerna ligger i en hög ovanpå varandra med ryggen åt samma håll och på linje, där inte burken med kaffepulver står på sin plats bredvid kniven och teskeden på brickan, där inte sängen är bäddad och skorna står i rad längs mattan. Jag tänker gå ut en liten tur i skogen och få lite luft och lite snö i håret. Snön är säkert torr och gnistrande men den har nog börjat smälta, för det är bländande sol ute...)

Det var verkligen underbart. Min djupa neuros, den halvsidiga huvudvärken som jag har haft så länge jag kan minnas, oförmågan att koncentrera mig – allt ger med sig åtminstone för en stund ute i skogen som jag alltid älskat så. Då och då återkommer övergående reflexer, som speglingen i ett glas återkastat på en vägg, från den tiden i barndomen då jag vistades några år på ett sanatorium beläget i en skog. I skolan fick jag en ordentlig inflammation i tuberkulinprovet på armen, och när klasskamraterna upptäckte det började de utan förbarmande slå mig där. Till slut skickades jag till Voila där jag proppades full med hydrazider och kortison, men från den perioden minns jag inte ens de eländiga porslinstvättställen eller de superuppvärmda sjuksalarna, där jag varje natt väcktes för att få penicillinsprutor, eller de hemska söndagarna då det jämt serverades äcklig wienerschnitzel – jag minns skogens ändlösa labyrint. Gläntornas ljus, bäckarna som porlade överallt, knotten som glimmade i den gröna luften, stubbarna som kryllade av nyckelpigor, stigarnas döda harar och illrar. Jag kunde smita från de andra och gå tills jag i den livfulla, svala tystnaden bara hörde enstaka lugnande ljud: fågelkvitter, suset i mjuka fjuniga löv, humlornas surr när de kröp in i blåklockorna och kom ut pudrade med pollen... Då blev jag en annan, slog mig ner bland markens heta solfläckar och kände dem fylla mig med vanvettig lycka, som om alltihop hade varit ett starkt hallucinogen som injicerats i mig – den djupblå himlen som dallrade mellan grenarna, spindelväven som buktade i

vinden mellan stammarna och än mer dofterna av sav och bark, kåda och skogsmark... Och samma dåraktiga extas kände jag i dag på stigen upp genom granskogen ovanför Cumpātu.

När jag kom tillbaka våt av snön och varm i kroppen hade jag glömt all leda, all ofrånkomlig medelmåttighet i min tillvaro i Bukarest. Glömt den litterära världen, kontrakten med ISIS, Delias sura miner, paniken vid tanken på att jag måste skriva en bok då och då också... På detta Zauberberg den här villan, detta väderbitna, vitnade kranium som blivit liggande här i urskogstystnaden, hit når inte världens illusoriska finförgrenade nät av sanningar. Ensam i det kvävande heta rummet kan du äntligen stiga ner i *din* värld, i *din* sanning, i allt det som existerar djupt och gåtfullt inom dig, om du med samma mod förmår möta förnedring och upphöjelse, förgörelse och frälsning, ärkeängel och krympling...

Första natten i lägret fick jag inte en blund i ögonen, för när diskoteket var slut kom killarna och deras tjejer och slog sig ner på en säng bredvid mig runt en kassettbandspelare på högsta volym. De var från min skola men hade också med sig ett nytt par. Det var den långe som ville stoppa handen innanför behån på tjejerna, en typ med rakad skalle och nynazistisk uppsyn, medan hon var väldigt lång och uppklädd till tusen med långa lår i gröna genomskinliga strumpor. I det svartblanka håret var pärlor inflätade och det hårdsminkade ansiktet hade något av samma cyniska grymhet över sig som Disneyfilmernas svartklädda drottning. Bredvid henne var våra tjejer rena noviser i vulgaritet. För henne var killarna småungar som inte ens visste "hur grejen ser ut". Självklart kom de snart in på sin visor som de lallade med ständigt förnyad entusiasm. Konjaksflaskan gick runt, alla spelade galna, låtsades vara fulla, tjöt och gapskrattade när vitsar drogs. Våra tjejer – Fil för sin del med Lulus arm om halsen, och Michi som satt tätt intill Manix – undvek sorgfälligt att dras in i tvivelaktiga replikskiften men fnissade ändå så att deras smala axlar skakade. Då var det modernt med guldstoff i ögonskuggan, och allihop såg så vackra ut och hade något förtrollat över sig som stod i egendomlig kontrast till obsceniteterna i samtalet och visorna. Den som alla skämten gick ut över var en trögtänkt liten kille med mun obscen som en ända. Han hette Mägälie men alla kallade honom Gämälie, Knappnålen, och drev med honom hela tiden. Nu var det dags igen. "Nu behöver vi en duktig kille som kan hjälpa mig med ett problem...", sa nazisten som emellanåt for upp och dansade magdans som en kvinna. "Vem anmäler sig?" "Knappnålen!" skrek alla. "Då ska vi se, Knappnålen! Här ritar jag ett hus med tre rum i rad och dörrar emellan. Kolla här! I rummet längst in ligger en snygg naken tjej och visar hela härligheten. Hon väntar på dig. Vad säger du om det, va? Men grejen är den att i rummet i mitten ligger hennes morsa, och i första rummet ligger hennes mormor. Och båda vakar som hökar över henne. Hur ska du nu göra för att komma in och sätta på henne?" Alla glodde på den valhänta teckningen och Knappnålen koncentrerade sig som om han hade suttit i skolan. "Vet du inte? Ger du dig? Då ska jag visa dig. Nu river jag isär alla tre rummen och lägger dem i en hög. Här har du tre lappar. Lägg dem mellan händerna och blanda dem ordentligt. Just det, nu ska du få se! Fortare kan du! Det var bättre, gnugga på du bara." Först när Knappnålen ivrigt hade gnuggat lapparna i mer än en minut fattade han poängen och såg så häpen ut att de andra föll ihop av skratt. För mig var det inte ta om att läsa *Förvandlingen* längre, jag var glad så länge de lämnade mig i fred. Jag låg inrullad i min filt och kände hela tiden en klump i halsen, den man känner när man inte får vara med, när man är ensam och utanför. Till sist gick tjejerna sin väg, killarna fortsatte prata ett tag medan de klädde av

sig, kröp ner i sängarna och släckte lyset. Men jag hade inte en tanke på att försöka somna, för jag visste mycket väl vad som skulle hända nu. Först var det tyst i en kvart – en tystnad så kompakt att den kunde skäras med kniv efter allt oväsen förut – sedan tändes en ficklampa. Det var förstås Lulu och Bazil som började med sina idiotiska påhitt. De tog en killes glasögon och smorde in dem med skokräm. På en annan kille lade de kängorna under näsan efter att ha stoppat i alla skitiga strumpor de hade kunnat hitta. Så hällde de vatten i en tunn stråle från ett glas ner i ett annat medan de mjukt och övertygande viskade i örat på dem som sov: ”Pisss, pisss, pisss, nu går tåget...” Men större verkan gjorde kommandot: ”Lyft på huvet, jag ska ha kudden!” Nästan alla reagerade automatiskt, och Lulu fick ihop ett berg av kuddar i sin säng. Sedan höll han och Bazil på att storkna av återhållet skratt när de gick runt och kelade med somliga och mumlade snuskigheter i örat på dem med len flickröst... Inne förrän det mörkblå utanför fönstret hade börjat blekna lugnade de ner sig och jag kunde få sova lite. Och ändå vaknade jag med äcklig skär tandkräm utsmetad på bröstet och klibbande vid pyjamasen. Uppflugnen på sin säng stod Cici – allmänt kallad Spikklubban – och skalade av sig pyjamasen och smekte sig över axlarna som en strippa.

Gymnastikläraren körde ut oss allihop på träning i den gulskimrande frostkalla luften och tog med oss på en löprunda. Mycket av det spöklika med herrgården var borta på morgnarna, och i stället var omgivningarna ålderdomligt pittoreska. Murgrönan klättrade upp över den spruckna fasaden nästan ända upp till gesimsen, medusaansiktena såg lite vänligare ut, den stora dubbeltrappan avtecknade sig tydligt med sina lavbevuxna betongurnor längst ner. Kupolen högst upp var en mage som var havande med ett stort stenfoster. Träden kring gårdsplanen, krokiga furor, täta granar med skägglav, popplar längs staketet med barockslingor, färgade himlen i genomskinlig grönska med mörkare fält och stora klarblå ögon. Genom denna oordnade park flög hela tiden osynliga fåglar och delade med fina linjer upp stillheten i pusselbitar. Dammen var full av grumligt vatten där barkbitar och simmigt bubblande alger flöt omkring.

Jag tog en närmare titt på den bruna skulpturen i mitten och lade genast märke till att det var något ovanligt med den. Först såg den ut som en bronsnymf vilken som helst, en anspråkslös representant för statyfolket som parasiterar på kommunala parkdammar bland forsythiabuskar och sedesamt skylade sitt blanka sköte med en liten hand. Och samma gest gjorde denna i herrgårdsparkens damm. Det var bara det att uttrycket i ansiktet, som var vänt ner mot ena axeln så att kinden halvt skuggades av hårlockarna som också nådde ner till de små bröstena, inte var det gängse lätt men självmedvetet prydnad och liksom lockande, på en gång skamset och jungfruligt lystna, inte alls rodnaden som kallade och attraherade till kärlekens bukoliska nöjen. Nej, nymfens ansikte uttryckte fasa och avsky, som om hon hade fått syn på en mask, en huggorm, en äcklig spindel. Men de tomma ögonen såg ingenting i den ovala dammens illaluktande sörja. Skräcken och motviljan hade uppenbarligen sitt upphov i minnets vindlande gångar. Jag föreställde mig den finlemmade nymfen där hon satt med höften lite på sned vid en kvillrande, mörk bäck i hägnet av en lund. Hon lät sig dras med av den bländande solen som lekte mellan grenarna och ställvis nådde vattnet som blänkte till. Hon bröt en kvist av en nyponros, tuggade på den och for plötsligt upp som om hon hade bitit i någon minnets förgiftade ört och känt ett hugg i hjärtat. Glimten var för kort för att nymfen skulle ha förstått vad det var hon såg, vilken förfärande anblick som drabbade henne. Vämjelsen, hatet, fasan var det enda hon hade kvar, det som hade gripit om hennes kinder med skinntorra fingrar och förvrängt dem till detta oförglömliga uttryck.

Hela förmiddagen medan de andra spelade fotboll eller volleyboll gick jag omkring i parken där solen gassade alltmer. Stillheten berörde mig, fick mig att försjunka i mig själv, den var full av fågelsångens fina slingor och valv konstruerade som med kurvmall i luften. Jag ställde mig tätt inpå granarna och studerade de spridda halvmånformade tickorna i barken, jag plockade upp ett och annat visset löv och såg hur det hade oxiderat och smulats sönder, jag lyfte på någon flat sten och fann myllrande myror i färd med att bära sina gulaktiga ägg ner i jordens fuktiga inre. Jag var så lycklig i min ensamhet! Långt borta på idrottsplatserna hördes då och då rop från åskådarna. Lulu var solist som vanligt. Hans spruckna röst anförde hejaklacken och ljud dämpat genom lövverkens filter:

Kämpa som i gamla Troja!

Heja hoja!

Slit nu ut varenda doja!

Heja hoja!

Cantemir är bästa laget!

Laget med det bästa draget!

När det blev mål skrek alla, och flickornas tjut överröstade både fågelsång och lövsus. Och vad hade jag att komma med? Mina olycksaliga dikter? Min banlonskjorta? Mina ögon som inte kunde fästa blicken på någonting, därför att ingenting i världen intresserade dem? Som patentmedicin började jag envetet mumla mina älsklingsrader:

Det regnar nu i skymningen

när allt bär bort mot gryningen

när oberörda kroppar drar sig undan

i saknad och i vemodig begrundan

när människor som hatar varann

sover tätt samman som hustru och man

och ensamheten glider fram på vattnet

Så blev det middag och sedan ett nytt strövtåg bland parkens gömslen där ljuset nu hade fått en nyans av ambra och matt guld. Jag gick så långt ut i denna väldiga snäcka av växtlighet, genom labyrinten av häckar, verbenabuskar och syrenbestånd, gick så djupt in under granars och lövträds yviga valv att jag snart kände mig tömd på minne, tankar, språk och lärde mig vad skuggorna sa och bladens glöd och saven under stammarnas bark... Långa stunder stod jag och betraktade myrorna som kröp på kådig bark eller någon färglös tusenfoting som jag hittat under en sten... jag försökte få ut en intorkad snig som fastnat med sitt hus på ett papperssprött blad, den satt som en liten trasselsudd av gröna och svarta trådar inuti... jag strök med fingret över sträva sporer på ormbunksbladens undersida... Jag kröp ihop där i parkens fuktigaste, hemligaste vrå och satt kvar och såg på sländor och spindlar tills himlen färgades röd...

Dagen därpå, efter ännu en natt med mardrömmar om diskotek och obsceniteter, fann jag *paradiset* i en liten sänka med en blomsteräng. Och som alltid tyckte jag att paradiset verkade vara lika hemskt att hamna i som helvetet. Jag hade aldrig ställt dem mot varandra, tvärtom visste jag att helvetet och

paradiset var lierade i en gemensam kamp för att tillintetgöra individen, eftersom tortyrens rike och lustans rike var grannar i medvetandets lägre regioner, liksom de anal-genitala mörkerzonerna under tarmlabyrinten. För en ängel är fallet ner i paradiset lika sorgligt som fallet ner i helvetet, eftersom den extrema njutningen sveder och ödelägger precis som eld och svavel. Budila var både en stinkand kloak och ett barockt, doftande blomsterhav som tillsammans utgjorde tonårens glädjelösa geografi. Och jag tvivlade inte ett ögonblick på att det gick nervtrådar, hemliga tunnlar och underjordiska kanaler mellan de båda polerna i ett och samma Syndafall och förenade dem i ett skräckens spindelnät. I min sensuella dröm störtade jag med hat och kärlek och förtvivlan allt djupare ner i kroppens extatiska sörja.

Jag fann paradiset en tidig morgon när vi var ute på strövtåg i omgivningarna. Morgnarna var kyliga, så alla hade på sig tröjor som vi fram på dagen tog av och knöt om midjan. Det var en brokig skara på ett par hundra gymnasister som snabbt spred ut sig i grupper och smågrupper över några kilometers väg. Vi gick förbi äppelträd med gröna kart, grå tegelbruk och hus med röda takpannor. Molnskuggor flöt fram över kullarna. Jag hade hamnat bland eftersläntrarna tillsammans med Clara och Savin, och gjorde då och då ett inlägg i den pretentiösa, spretiga diskussion som pågick om indisk filosofi, om livshjulet och nirvana, om lidandet och maya. Vi vecklade in oss i fraser och floskler, vi bredde ut oss om *anata* och *anika* och *purusha*. Clara såg än på den ene, än på den andre, och de vanvettiga molninformationerna speglades i hennes ögon som i blått glas. Det var hippiernas epok, de blev illa åtgångna i landets tidningar som ständigt publicerade karikatyrer av långhåriga typer i utsvängda jeans med konjaksflaska framför sig och handen i pappas plånboksficka. Indisk filosofi, marijuana, rockmusik, alltihop sipprade sakta igenom också till oss och målade ut ungdomens fantastiska rotlöshet i starka färger. Vem brydde sig om Kommunistiska ungdomsförbundet, vem brydde sig om teve och tidningar? Vem gjorde minsta ansträngning att förstå världen vi levde i? Bandspelaren, tedrickandet, de repade skivorna, porrtidningarna, det var verkligheten. Var fanns lidandet? Vår gamle socialismlärare stampade i katederpodiet med sin foträta sko och drog sin monotona litan på lektionerna utan att bry sig om att tjejerna satt och läste *Lorelei* under bänken, och killarna vände ryggen till, riste rytmiskt på axlarna, gjorde rocksångarnas plågade grimaser och väste fram inledningsriffen till "The Song Remains the Same"... När det ringde ut strök vi bort lärarens ord om den demokratiska centralismen från svarta tavlan och skrev dit dikter av Éluard: "Est debout sur mes paupières..." Vi var nöjda med vår begränsade *maya*, vi hade också lyckliga ögonblick och himlen över oss strålade av sol, trots propagandan.

Vi hann ifatt några smågrupper och blev passerade av andra, noterade mekaniskt fruktodlingar, vi gravstenar, milstenar, zigenare med småväxta kvinnor i släptåg, när plötsligt Clara pekade på några lysande färgfläckar till höger om vägen inne i en dunge med robinior. Först trodde vi att det var italienska campare, men området var inte särskilt eftertraktat av turister. Färgfläckarna rörde sig som en eld med många färgskiftningar, eller som havet när man ser det skymta fram långt borta mellan klippor. Savin satte plötsligt av för att hinna ifatt några killar från Bălcescugymnasiet som hade gitar på ryggen, och Clara och jag sneddade över en äng och gick kanske hundra meter fram till den där dungen som faktiskt var en hel ungskog av robinior. På andra sidan fick vi syn på ett stenröse, troligen en gång rest för att markera någon gräns eller kanske till och med en grav. Vi klättrade upp på röset och fick se en sagolik blommande däld breda ut sig nedanför våra fötter. Prästkrage och lejongap,

cikoria och kamomill, prunkande blommor i alla färger som på en naiv målning. Clara blev förtjust och gick ner på ängen där blommorna nådde henne till midjan. Hon stannade upp, plockade en blomma här och var, betraktade den ingående, luktade på en annan, plockade en nyckelpiga från ett strå och lät den flyga från en fingertopp... Jag gick också ner. Ett ställe som det här hade jag fantiserat om när jag som åttaåring låg på soffan och läste min första sagobok, och namnen på alla platser och sagofigurer virvlade runt i huvudet på mig och jag ritade allt så att det var som upplyst inifrån: Glasberget, Blomstermannen med silkesskägget, Sorgebarnet och Inia-Dinia, Peppar-Petru och Blommiga Blom. Det vi hade funnit var Glömskans dal där den som somnade miste all hemlängtan. En så vacker plats kunde inte finnas i verkligheten. Det var litteratur, det var fiktion, och vi var gestalter i en dikt. Jag kom att tänka på den som Donne skrev om två förälskade som somnar hand i hand i en blomsterdal, och bara berör varandra så, eftersom själarnas förening är ”enda sättet att oavbrutet föra livet vidare”. Men Clara var verklig nog, jag hade känt henne sedan vi blev klasskamrater två år tidigare. En väluppfostrad, vanlig och stillsam flicka. Vi gick omkring ett tag och såg på blommorna, sedan satte vi oss i det höga gräset. Blomkronorna såg ut att mötas över våra huvuden. Vi lade oss bredvid varandra, bytte då och då några ord och låg kvar där hela förmiddagen. På hennes kind spelade de färgrika skuggorna från de solbelysta blombladen. En skalbagge med metalliskt grönskimrande täckvingar klättrade uppför ett strå. Ett spindelnät mellan två stjälkar spändes ut av vinden. Vi såg himlen lysas upp och mörkna allt efter molnens gång.

När solen stod som högst och började gassa så starkt att det nästan tog eld i blomsterhavets mångfärgade kronblad, reste vi oss kisande ur vårt gröna dunkel och gick tillbaka mot vägen genom ett dallrande blomhav som nådde oss upp till bröstet. Vi hade inte märkt hur djupt ner i dällden vi hade gått på morgonen. Det tog oss en kvart att komma fram till stenröset. Vi var yra av de friska dofterna och fjunen som spreds omkring oss som pyttesmå paljetter av tusentals neonblå, röda, karmosinröda och smörgula fjärilar med grönaktiga strimmor och bruna prickar. När jag var liten ritade jag i skolan stiliserade sådana fjärilar i bårder och ansträngde mig att använda varenda en av pennskrinets tjugofyra färgkritor som luktade så gott. Ungskogen med robinior verkade också större och snårigare nu. Med solen stekande på hjässan korsade vi fältet och kom fram till vägen. Vi gick tillbaka till lägret. Herrgården såg ut som om den var av glas inne i den molstilla parken. Jag såg på statyn i dammen: luften dallrade runt omkring den. Bronsen lyste nära nog i rött.

I natt hörde jag om igen lidelsens kvalfyllda ljud nerifrån. Under klimaxen den här gången ropade kvinnan hest *Victor! Victor!* och det gick mig ännu djupare till sinnes än alla fantasibilder av sammanslingrade kroppar. Det hände efter det att jag hade tagit god tid på mig att gå och äta, alltför upprymd av promenaden genom skogen för att låta bli att förlänga den. Jag tänkte på Trakl när han vacklade hem genom den nerbrunna skogen. Jag hade sådant behov av frisk luft, av att få byta den surrande stillheten i rummet med den stekheta kaminen mot skogens allomfattande stillhet och den tystnad som råder där ingen människa satt sin fot. Rent landskap, ren likgiltig rofylld natur som är ett med allt som *verkligen* existerar. Jag korsade den murkna spången över den uttorkade bäcken vars fågel var fylld av vissna löv och slam och köksavfall från serveringen: konservburkar, papper, smetiga plastpåsar, och klev uppför betongtrappan till serveringen på pensionatet. Där inne satt de sedvanliga figurerna: det överbegåvade barnbarnet med mormor, den finlige författaren med ett stadigt grepp om

öflaskan, den berömde musikern som hade flätat ihop tänderna på två gafflar och använde dem som en sorts förnicklad tång. För övrigt idel tomma bord med rutiga vaxdukar i skärt och vitt och en grankvist i ett glas på vart och ett. Medan jag åt utan att veta vad och själsfrånvarande satt och tittade på de brokiga formerna i matsalen, vars glasväggar speglade ljuset från lamporna som brann som stjärnor i rutornas gula sjöar, tänkte jag på dig, Victor, hopkrupen i spegeln i ditt kyffe, din skräckinjagande skrubb, dina nattliga residuer, och jag föreställde mig hur våg efter våg av svart ång i den ändlösa natten, i Svidrigajlovs bastu, steg upp från din hud och förtätade natten och gåtan. Du, hukande där med händerna mot tinningarna, ljudlöst tjutande i en natt som aldrig vek, en natt som blev allt ogenomträngligare av ångan från din hud. Där på högen av gamla skor, på säcken med smutskläder, bland damptyngda spindelnät, slår du två ovala stenar mot varandra, och plötsligt blossar en blek flamma upp och omsluter dina händer, och en lukt av bränd sten omger dig. Och i samma ögonblick som aldrig återkommer ser du det plötsligt: ett smalt ansikte, liksom hållt i en lysande glasform, och två nakna späda skuldror. En trasdocka tryckt mot bröstet. Långa, sedesamma flätor ner över halslinningen på bomullsklänningen som blottar axlarnas smala stänglar. Ni ser varandra i ögonen. Hon lutar sig fram mot dig, kysser dig vid mungipan och ropar några desperata ord men natten för inte smärtan vidare, ni fattar varandras händer, omfamnar varandra, alltsammans i detta enda, unika ögonblick. Där, mitt inne i mitt huvud, som under ett barbariskt valv av sammanfogade skallben, i min hjärnvävnads natt... Vad är det som sker? Herregud, vad är det som sker? Varifrån kommer dessa hallucinationer? Jag har alltid levt, tänkt och skrivit för dig, Victor, mi dubbelgångare utan vank och lyte, förpuppade innanför spegelglasets is. Och nu... vem har trängt änd in i ditt antiseptiska rum, vem har genomborrat glasets skyddande yta för att om och om igen placera oss i samma oförklarliga trekant, i samma andlösa drama? *Vem är inkräktaren?*

En servitris kom och frågade mig något, ville ha matkupongen. Jag såg upp. Trång uniform på en bondflickas kropp: vit blus, hängslekljol. Rar och bortskämd, mellanrum mellan framtänderna, på en gång fånigt och perverst småleende, trötta glanslösa ögon. Kort strävt hår som förstärkte den manliga framtoningen. Ljuset i lokalen fick mig att rynka ögonbrynen. Jag insåg att klockan var mycket, att jag hade ätit väldigt långsamt. Matsalen var tom och servitrisen plockade ihop de sista tallrikarna, saltkaren, brödkorgarna. När hon kom och dukade av mitt bord sa hon någonting, vad det nu var. Jag svarade, och precis som om hon hade räknat med det slog hon sig ner för att "pusta ut", som hon sa. V drack var sin öl och pratade lite allmänt. Men efter en stund kände jag att jag var berusad och upphetsad. Samtalet började treva över kropparna, smyga sig in under kläderna, krama och smeka. Fast jag visste att jag inte borde, att det skulle försvaga mig i kampen mot chimären, bad jag henne följa med hem. Medan hon ordnade något i köket drack jag en öl till, och sedan kom hon tillbaka klädd som en harlekin i neongrön tröja och röda blommönstrade strumpor. Munnen var illröd och målade utanför läppkonturerna för att se större ut, och kindbenen vulgärt sminkade med billigt rouge. Tillsammans gick vi nerför trappan och över spången, men när vi passerade en villa i oljat trä kom hon plötsligt på andra tankar. Hon drog sig ur mitt grepp och försvann in i huset. Jag svor högt över henne hela vägen hem till mig, kallade henne jävla lantis, hora, katta... Jag fumlade när jag låste upp och klev in i den stora mörka hallen. Möblerna gav ifrån sig en dunst som förtätade dunklet. Men utanför fönstret syntes den stora tallgrenen i det sneda ljuset från en lykta sträcka sig mot rutan med vart och ett av sina skarpt tecknade barr i en enastående, hallucinerande verklighet. I sovrummet var

det olidligt varmt. Jag svor fortfarande när jag klädde av mig, utom mig av otillfredsställt begär, och kröp ihop i sängen. Först någon timme senare när jag nästan hade somnat hörde jag klart, gult, återigen kvinnans stönanden och rop nerifrån golvet. Jag spetsade öronen där jag låg insvept i sängkläderna och svettig av upphetsning, och efter att ha ryckt till när jag hörde mitt namn ropas mellan stönandena gled jag omärkligt in i en dröm. Jag var på väg nerför en dalsida mot ett kärr täckt av grönalger, andmat, vissna, närmast ruttna iris och glittrande silesår. I dalbottens mitt stod ett litet fyrkantigt grått hus vid slutet av en stig stensatt med lavbevuxna tegelstensskärvar. När jag kom fram fann jag att det var en offentlig toalett med två ingångar och en rad smutsiga fönster uppe under taket. På vardera dörren satt en förnicklad skylt fastskruvad med fyra skruvar i det gistna träet, och på skyltarna stod mitt namn ingraverat med slingor och ornament i den blanka metallen som på en lägenhetsdörr. Jag steg in och på var och en av dörrarna till båsen där inne satt en likadan skylt. Jag sköt upp den första dörren med foten och steg på ett stenlagt golv in i ett badrum med ett ovalt, pryddigt badkar i rosa med en bred smutsrand. Typiskt min syster, hon gör aldrig rent badkaret efter sig, tänkte jag och strök med fingertopparna över den spegelblanka badkarskanten. I den kakelklädda väggen bredvid karet öppnades en smal scharlakansröd dörr med infälld glasruta på vilken någon tydligen hade kastat en misstänkt, vitaktig trögflytande vätska. Jag steg in och befann mig plötsligt på samma vidriga trånga toalett som i den förra drömmen. Då slog det mig att jag var förföljd av min syster med de hemska filmklorna och fick se hennes skugga på dörrens glasruta. Så fort jag kunde klättrade jag upp till ventilationsfönstret, körde huvudet genom spindelväven som täckte det och pressade mig ut genom den otroligt smala öppningen så att jag fick skrubbsår på armar och lår. Skrubbsåren, de sönderrivna kläderna och hårluggningen i den trånga passagen åtföljdes av en obeskrivlig rädsla. Till slut föll jag ner på baksidan av huset där väggen var fullklottrad med oformliga, grovt ritade bilder av kön och monstruösa kopuleringar, telefonnummer, namn med förvrängda bokstäver, ord efter varandra utan sammanhang...

Och nu på morgonen när hjärnan har klarnat något försöker jag om igen tränga in i den där sfären, den där värkande bölden, som heter Budila, försöker närma mig chimären, det outhärdliga, på samma sätt som en insekt närmar sig en brännet, bländande glödlampa.

Minnet av diskoteket andra kvällen flyter ihop med allt som hände sedan, men för varje kväll stegrades oron och förtrollningen i salen där den dämpade belysningen bestod av några enstaka blå, röda och smaragdgröna glödlampor och en diskokula med småspeglar som lät hundratals suddiga gulljusfyrkanter spela över väggarna. Det var ett mörkt, berusande tomrum där det inre gick över i det yttre, eftersom nya par bildades hela tiden. Den lössläppta rockmusiken lämnade efter hand plats för bluesen där man dansade och höll om varandra, där killarna drog in doften från tjejernas hår, och tjejerna gav sig hän åt de smäktande korkade barnsliga kärlekslåtarna, blev tårögda mer av romantik än av begär, vaggade fram och tillbaka utan ett ord, rörde oavbrutet vid varandra och blev till en enda kropp med tiotals ansikten. Eftersom jag satt på en bänk i ett mörkt hörn vid bandspelaren som slog takten med en nål i ett litet upplyst fönster med ljudskala hade jag tid att betrakta dem. Där satt jag bland tjejer som svettades därför att de hade dansat för mycket och tjejer som inte blev uppbyggda. I detta hav av öronbedövande musik som fick lungorna att vibrera i bröstkorgen satt jag och såg hur de otroligt länge "nazisten" med halvmetervida utsvängda byxben lät händerna glida ner över ändan på

- [download online A Talent For War \(Alex Benedict, Book 1\)](#)
- [The Battle for Skandia \(Ranger's Apprentice, Book 4\) online](#)
- [click Sex, Marriage, and Family in World Religions pdf](#)
- [download British Light Cruisers 1939-45 \(New Vanguard, Volume 194\) pdf, azw \(kindle\), epub, doc, mobi](#)
- [download Sands of the Well pdf, azw \(kindle\), epub](#)

- <http://aneventshop.com/ebooks/Zhou-Enlai--A-Political-Life.pdf>
- <http://fitnessfatale.com/freebooks/Meditations-on-the-First-Philosophy.pdf>
- <http://studystategically.com/freebooks/All-Art-Is-Propaganda.pdf>
- <http://studystategically.com/freebooks/Charlotte-Bront---A-Fiery-Heart.pdf>
- <http://honareavalmusic.com/?books/Straight-Flush--The-True-Story-of-Six-College-Friends-Who-Dealt-Their-Way-to-a-Billion-Dollar-Online-Poker-Empir>